

færgehavn, som man har uhyre Banfælighed ved at bruge. Det bliver naturligtvis Mandfæbets Sag at manøvrere med denne Færge, men naar man kjender til det smalle Sund og til de daarligere Forhold derne, og saa Isforhold træde til, kan man sige sig selv, at det er umuligt at udrette Noget med en Dampfærge, hvorimod disse Hindringer svinde bort, naar man med Banen gaar ud over det smalle Sund ud paa Masnedø og laver Dampfærgeleiet paa Sydsiden af Masnedø over mod Dreghoved. Men da jeg beser Bilagene, som medfølge Vædringsforslagene, ser jeg, at Regjeringen fastholder, uden i mindste Maade at tage Hensyn til, hvad Udvalget tidligere har vedtaget og indfattet, sin Mening om at lave Dampfærgeleiet ved Masnedø. Ganske vist er, som jeg har bemærket, et af Udvalgets Medlemmer, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille), ikke af samme Anstuelse som Udvalgets øvrige Medlemmer, og jeg kan for mit Vedkommende ikke undre mig over, at Regjeringen tillægger hans Mening langt større Betydning, end hvad samtlige de øvrige Medlemmer af Udvalget have indfattet. Der kommer imidlertid den Kuriositet til, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds ikke har faaet udtrykt sin Mening; thi han fandt det, eftersom Forholdene havde udvirket sig, og da Tiden var saa langt fremrykket, ikke fornødent at begrunde, hvorfor han skilte sig fra Udvalget, som ellers stod sluttet overfor dette Spørgsmaal. Jeg vil altsaa slutte med at sige, at, naar jeg ikke stemmer for dette Vædringsforslag, er det fornødtvis ikke, fordi jeg ikke under den Landsdel, hvorfra jeg selv er, og hvorfra jeg har hørt mangfoldige Klager over de uheldige Overfartsforhold derovre, at faae denne Forbindelse, men fordi jeg ikke vil bidrage til, at Beboerne skulle faae en Forbindelse, over hvis Uhenfælmæssighed de i høj Grad vilde faae Grund til at besvære sig. Hertil kommer ogsaa, at man ikke har det mindste Spor af Grunde for eller Oplysninger om dette Forlangende. Det er dog noget besynderligt, at man først forlanger 500,000 Kr., dernæst 660,000 Kr. og endelig i Aar til samme Foretagende 7 à 800,000 Kr. Desuden maa jeg endnu bemærke, at da man fra en Kommission, som Regjeringen havde nedsat til at overveje dette Spørgsmaal i 1873—74, fik en Betænkning, havde vi langt dyrere Priser paa Materiale og Arbeidskraft, og endda kunde man komme med et Forlangende af 500,000 Kr., men dette er steget Aar for Aar. Skjøndt nu baade Arbeidskraft og Materiale ere faldne i Pris, er Regjeringens Forlangende steget, og dette er dog noget forunderligt at se ved en saadan Sag. Naar altsaa den ærede Minister troffer sig med at kunne svare Klagerne derovre fra denne Provinds, naar de komme: Jeg har gjort, hvad jeg har kunnet, men det er nu en Gang Vølkehinget, som ikke vil Noget, og som heller

ikke vil unde Eder denne Forbindelse, saa vil jeg kun have, at det skal staa fast, at den ærede Minister ikke har gjort, hvad han efter min Mening burde have gjort i dette Spørgsmaal; thi Sagen er ikke oplyst eller klar, saaledes som den burde klares. Dertil kommer, at jeg tror, at dersom man vilde spørge de Mænd, der staa til Regnskab for Overfarten derne, hvor det hensigtsmæssigste Sted for Dampfærgeleiet er, vilde man faae et ganske andet Svar end det, som ligger her i Regjeringens Forslag. Af disse Grunde er det altsaa, at jeg vil stemme mod dette Vædringsforslag, og naar mine Vælgere og denne Egn's Beboere besvære sig til mig, skal jeg ikke glemme at oplyse, hvorfor jeg ikke faae mig i Stand til at stemme for et saadant Forlangende med Udsigt til en saadan Ordning af disse Forhold.

Wille: Jeg er det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valgkreds (Sørgensen), der før havde Ordet, meget forbunden for den Opmærksomhed, han har skænket et tidligere Foredrag af mig om det kongelige Theater, et Foredrag, som jeg nu med en vis Fornøielse har benyttet de sidste Minutter til at gjøre mig bekendt med. Det ærede Medlem synes dog at være noget kras i sin Opfattelse, thi efter det Citat, han leverede af denne Tale, synes han tilbøielig til at forstaa den paa en saadan Maade, som om jeg skulde have gittret, at, naar vi blot havde et Nationaltheater, behøvede vi ikke at anvende Noget paa vort Forvar. Dette er ikke nogen ganske berettiget Fortolkning af disse Ord, det ligger ikke deri; tværtimod, den ene Sags Betydning er fremhævet samtidig med, at ogsaa den anden Sags Bigtighed er gjort gjældende. Jeg skal imidlertid ikke følge den Fristelse, det ærede Medlem har givet mig til at komme ind paa det Spørgsmaal, der vedrører det kongelige Theater, et Spørgsmaal, angaaende hvilket han syntes at antyde forskellige Løsninger, der jo kunne komme til at blive Gjenstand for Overveelse under de Drøftelser, som Theaterspørgsmaalet endnu synes at have tilbage. Jeg tvivler rigtig nok paa, at det ærede Medlems Udtalelser ville faae nogen praktisk Vægt. Jeg har til alle Tider, saa langt som Rigsdags erfaringen gaar tilbage, hørt, at der bestandig er peget hen paa særlige Forhold og Omstændigheder, som skulde gjøre, at man netop nu traadte op mod det kongelige Theater. Det ærede Medlem lod os forstaa, at naar Kjøbenhavnerne havde været stikkelige i 1866 og havde holdt paa Sunigrundloven, saa vilde han maasse have været saa velvillig at lade dem beholde Theatret, thi han hører til den Del, der betragter Theatret som en for Kjøbenhavnernes Fornøielser indrettet Bygning; men jeg skulde tage meget feil, om ikke det ærede Medlem ogsaa sørend Aaret 1866 og altsaa sørend Kjøbenhavnerne havde gjort sig skyldige i den Forfælse, han bebrejder dem, alligevel bestandig findes mellem Theatrets